

ИВАН ЈОСИМОВ

БОЖИЋ

Након дугих година изненада сам се вратио и затекао празну родитељску кућу. Запуштену и замандаљену. Са мог лица могло је лако да се схвати да су године одсуствовања улудо протраћене. Нико ме није питао где сам то био, а ни сам нисам имао никакву жељу да о томе причам. Симпатије су биле обостране.

Град се није нимало изменио. Шумео је још увек у густим крошњама липа и кестенова и кривудавим улицама се спуштао ка реци. Ту на обали ћу тих дана и упознати Теда.

Базао сам наоколо и вукао гротескна колица, склепана од точкова старог бицикла и велике жичане корпе, чија ранија намена је за мене била енигма. Скупљао сам суве гране које су таласи избацили на шљунак.

Тед је стајао на палуби и чистио рибу. Потпуно зарастао у густу браду и косу. На глави је имао вунену капу иако је било топло.

– Тед – рекао је касније док смо у пространој просторији под палубом јели рибу коју је испекао.

Звао се Тед, испричао ми је, и то је било његово име и презиме, његова животна прича и одакле је допловио и чему се надао и шта је очекивао, укратко, једноставно, само Тед.

Једног дана му је пало то име на памет, дигао је сидро и ето га сад ту на овој обали толико дуго да је заборавио кад је стигао.

– Не значи ништа, али ми се свиђа. Уосталом, осим тебе и мене нико други и не зна да се тако зовем – рекао је и праснуо у смех.

Задовољно је рукама, масним од рибе, загладио бркове и браду и склонио косу која му се извукла испод капе и пала на чело.

Сваког дана сам одлазио на реку и све се дуже задржавао на броду, док се, негде пред крај јесени, нисам скроз преселио. Тед ми је помогао да из куће, на колицима, пренесем две изанђале

фотеље, столицу за љуљање, кухињски сто и четири столице, малу тучану пећ и луле. Колица су све то, на наше изненађење издржала, али су се на крају, под теретом тешке лимене каде са ногама у облику лављих шапа, само скљокала у прашину. Каду смо ипак пренели. На рукама. Селидба је трајала данима, али смо били задовољни урађеним послом. Фотеље смо поставили код фуруне и иако у њој још увек није горела ватра, већ нас је грејала помисао на топлоту која ће нас преплавити чим углавимо луле и први се пламичак запламти.

До брода смо довукли десетак трупаца углачаних водом и сунцем. Ту смо их кратили, тестерисали и цепали секирама. Убрзо смо, од пода до плафона, напунили магацин сувим дрвима.

Тед је имао свој свакодневни ритуал. Чиме год да смо били заузети, он би, у исто доба дана, то прекидао и силазио у машински део. Тамо је одвртао, завртао и из кантице за уље понекад подмазивао, весело певајући.

– Ради ли? – питао сам.

– Као швајцарски сат – рекао би поносно.

Био је крај новембра кад је пао први, озбиљан, снег. Толико је навејао да је прекрио цео брод и претворио га у део обале. Дуго смо га чистили са палубе и рампе. Почели смо да пртимо и стазу на обали, али смо, исцрпљени, брзо одустали под изговором да је све што нам треба већ на броду.

Вечерали смо и заспали у фотељама. Так, так, так, чуло се са рампе, па са палубе, а онда су прво зашкрипала врата па се снажно залупила гурнута ветром. Скочили смо из фотеља. Тед је зграбио француски кључ, а ја краћу цепаницу и изјурили смо до степеништа.

– Куда плови овај брод? – упитала је покушавајући да се на смеши.

Цвокотала је и држала руке на грудима обгрливши се. На себи је имала само танку летњу блузу и кратку сукњу, а на ногама отворене сандале са високим потпетицама. Шминка јој је била потпуно размазана, а коса јој је висила као слама.

– А, где би ти? На летовање? – рекао је Тед и склонио француски кључ иза леђа.

Два дана није јела, рекла нам је док је без пардона наваљивала на парчад прженог шарана. Пре два месеца побегла је из јавне куће, а данас из камиона последњег у низу добротинитеља који су јој се успут нашли. Зове се Глорија.

– Глорија, мало сутра – рекао је Тед.

– А како се ти зовеш? – упитала га је.

– Тед – рекао је Тед и почео да се смеје.

Ја сам рекао своје име и презиме.

– Ти једини лажеш. Ништа ти не верујем – рекла је и сви смо се насмејали.

Из торбице која је лежала на столу извадила је новац спакован у свежњеве.

– Ево за карту – рекла је. – Кад дижемо сидро?

Објаснили смо јој на каквом се броду налази.

– Овде си безбедна. Остани док не прође зима – рекао је Тед.
– Нама нећеш сметати.

Колико је наш изглед уливао поверење и могао да буде потпора Тедовим речима, нисам баш сигуран.

– У реду – рекла је. – Онда ће ово бити новац за трошак.

Дао сам јој неку моју суву и чисту одећу да обуче. Тед и ја смо се окренули леђима док се пресвлачила. Чули смо како се тихо церака. Заспала је чим је спустила главу на јастук, у кади коју смо напунили душецима.

Пробудио нас је мирис кафе. Ватра је већ горела. Тед и ја смо преспавали на фотељама, јер су душеци са Тедовог металног лежаја на расклапање и са мог полураспаднутог дрвеног били у кади. Глорија је седела за столом и посматрала нас док смо се укочени протезали и будили.

– Момци, данас вас чека озбиљан посао – рекла је и подигла исписани папир са стола. – Идете у куповину.

Тед је без речи устао, узео шољу са кафом и папир, и вратио се на фотељу. Читао је и смејао се.

– Имамо пун магацин брашна, пиринча и осталих ситница. Нема потребе ово да се купује.

– Пола тога је неупотребљиво.

– Била си у магацину? – упитао је Тед и не сачекавши одговор спустио поглед на списак. – Бицикл! Шта ће нам бицикл?

Тед је набио вунену капу кроз до трепавица, ходао поред мене и дурио се. Пре него што смо кренули, Глорија се изула, примакла столицу до фотеље, ставила ногу на наслон, из џепа извадила метални метар, тутнула га забезекнутом Теду у шаку и рекла:

– Измери ми стопало.

Он је застењао и загледао се у то мало савршенство. Три пута је мерио, пре него што ми је додао метар.

– Не могу да видим бројке – рекао је.

– Требају ти наочаре – упитао сам добронамерно.

– За такве не постоји списак – рекла је насмејана Глорија.

– Мери и ћути – рекао је Тед.

Ходали смо кроз дубок снег.

– Бицикл. Ко ће по овоме да гура натоварени бицикл – гунђао је. – Боље да купимо санке.

Рекао сам му да ћемо свратити до моје куће и да не брине. Тамо би требало да су још увек моје старе санке, а и бицикл сам имао. Није ме слушао, само је љутито хукнуо.

– Да знаш те женске ствари за њу купујеш сам.

У Тедовом друштву доласци у дом мојих родитеља били су много пријатнији. Скоро да сам се осећао као код куће. У гаражи сам пронашао санке и три бицикла са потпуно издуваним гумама. Узео сам пумпу и почео да пумпам. Све гуме су биле у реду.

– Одлично – рекао сам. – Имамо санке и по бицикл за сваког од нас.

– Браво Ајнштајне – рекао је Тед. Седео је заваљен на предњем седишту очевог аутомобила.

Договорили смо се да сам одем до продавнице и купим све што је потребно за Глорију, а да он за то време остане у гаражи и доведе у ред аутомобил. После бисмо заједно отишли по остале кабасте ствари и на санкама их довукли до куће. Аутомобилом у град нисмо могли, јер му је истекла регистрација. Питао сам Теда да ли ће се снаћи у гаражи, и да ли има све што му је потребно, а он је само раширио руке и рекао: – Ово је рај.

– Мудар си ти – рекао сам му када сам се вратио натоварен кесама. – Био сам права атракција у продавници.

Држао се за стомак од смеха.

– Могу мислити – рекао је. – Ауто је изгледа у реду. Једино што морамо да купимо акумулатор.

Отишли смо одмах да га набавимо. Кад смо се вратили Тед је остао у гаражи да среди ауто, а ја сам наставио са куповином.

– Пази сад ово! – рекао је када сам се вратио.

Ауто је заверглао. Радио је као нов.

– Ти си чаробњак – рекао сам, а он је само одмахнуо руком и показао на стари акумулатор који је стајао поред зида прикључен за пуњење.

– Само је он отказао. Све остало је било потпуно у реду.

Неколико пута смо ишли од продавнице до гараже док на санкама нисмо довукли све што је Глорија ставила на списак. Снег је све јаче падао, нико није чистио тротоаре, па је сваки одлазак и повратак трајао све дуже, а пред касом је увек била гужва. Потрајало је док нисмо све донели и спаковали у гедек и на задње седиште. На крају је Тед у ауто некако угурао и две лопате за снег које је нашао у гаражи.

Пут је био завејан, али смо могли да се крећемо. По гомилама снега са обе стране видело се да је у току дана непрестано чишћен. Ван града време се погоршало. Упали смо у праву мећаву и замало нисмо промашили одвајање за пут ка реци. До последњих

кућа у тој улици коловоз је био колико-толико очишћен, али се на крају испред нас испречио велики снежни зид.

– Само су га нагурали – рекао је Тед. – Хватај лопату.

Десетак минута безуспешно смо покушавали да лопатама за снег окрњимо ту велику барикаду од стврднутог снега и леда, а онда је Тед опсовао, сишао с пута на завејани травњак и заобишао препреку. Вратио се и рекао: – Можемо овуда.

Успели смо да направимо пролаз и наставили да милимо напред ка реци. Дувао је јак ветар. На неким местима је скоро потпуно скинуо снег са шљунка, али је местимично правио сметове. Чистили смо по двадесетак метара, враћали се по ауто, довозили до неочишћеног дела, остајали мало да се одморимо, па опет настављали са лопатањем.

– Требало је санке да вежемо за кров – рекао је Тед кад смо последњи пут ушли да примакнемо ауто.

Вратио сам се пешке по санке. Испоставило се да скоро да се нисмо ни одмакли од последњих кућа. Нисам имао срца то да саопштим Теду. Натоварили смо углавном ствари за Глорију, закључали ауто и упутили се кроз мећаву.

– Мислила сам да сте се запили негде и упали у невољу, а ви се заиграли. Лопатицама – подбадала нас је Глорија док се пресвлачила. Тед и ја смо држали носеве забодене у тањире и јели. – И, како ми стоји?

Када смо се најели стровалили смо се у фотеље, пили вино и дремуцкали. Глорија је седела на душецима у кади.

– Теде?

– Шта?

– А где је бицикл? – рекла је и почела да се церека.

Последње што сам чуо пре него што сам пао у дубок сан, који је трајао све до јутра, било је хоћу ли је сутра одвести да јој покажем кућу и сигуран сам да сам јој на то тек у сну одговорио, хоћу са задовољством.

Глорија је чудо од енергије. Пробудили смо се, а на столу нас је чекала кајгана са шунком за доручак.

– Одакле јој јаја и шунка? То јуче нисмо купили – мумлао је Тед.

– Била си у граду? – питао сам.

– Од јутрос двапут – рекла је – а чим завршиш доручак надам се да ћу и трећи пут. Ниси заборавио обећање?

– Нисам – рекао сам.

– Какво обећање? – упитао је Тед.

Преко ноћи ветар је уклонио снег са пута и само је на неколико места било сметова. Шкрипало је под ногама. Било је хладно сунчано јутро. Тед је задовољно корачао широко бацајући ноге.

Личио је на великог брадатог патка са вуненом капом на глави. Носио је лопате за снег.

– Ово ће бити дечја игра – рекао је, али када смо се Глорија и ја вратили из града ауто је био померен тек на пола пута до брода. Узео сам другу лопату и почео да склањам снег. Глорија је без поздрава прошла поред Теда.

– Што је овако озбиљна?

– Немам појма – рекао сам, иако сам знао.

Дурила се. Била је навалила да одмах изнајмимо неки камион и пренесемо кревете и још неки намештај на брод. Рекао сам да ћемо то урадити сутра пошто данас морам да помогнем Теду.

– Много је једноставније да му купимо аутомобилчић који ће носити у цепу – рекла је.

Чим смо стигли у кућу мојих родитеља укључио сам грејање, а она је, након што је прошњурала по свим буцацама, узела усивач, пајалицу и крпе и почела да певуши.

– Зашто се трудиш овде ионако никог нема?

– Зато што ме чини срећном – рекла је сва зајапурена од чишћења.

Све Тедове прогнозе о дечјој игри су пале у воду, мада би прецизније било рећи, затрпао их је нови снег који је све јаче вејао.

– Колико има ове проклетине? – јадао се. – А верујеш ли ти мени да волим кад пада снег? Да нам је сада један камион са раоником. Прштало би на све стране! Што се она смрзава напољу? Шта то ради?

Глорија се није одмах попела на брод. Остала је напољу.

– Изгледа да прави Снешка.

– Балавица. Њој је до игре! – рекао је Тед.

Лопатали смо још мало кад је рекао да је сад стварно доста.

– Наставићемо сутра.

Успели смо да примакнемо аутомобил тек толико да га наремо са брода. Црвеног носа и образа, Глорија је дувала у шаке дотерујући свог снежног човека.

– И то је Снешко Белић? Немаш ти појма – рекао је Тед, бацио лопате и почео да котрља грудву. – Сад ћеш видети шта је уметност.

Сагнуо сам се и ја и почео да котрљам своју куглу. Направили смо једанаест Снешка кад су нам се шаке укочиле од хладноће. Тед је из неких цакова са брода пуних прња донео шалове, капе и дугмад, а ја шаргарепе за носеве. Глорија је правила анђела у снегу. Када смо завршили са удешавањем снежних лепотана наговорила нас је да се и ми треснемо на леђа у снег и направимо по једног.

– Три анђела – рекла је.

– Ја видим само једног анђела, душо – рекао је Тед. – И отиске две будале.

Ватра се била кроз загасила. Брзо смо наложили пећ и ставили вино да се кува. Глорија је хтела да припреми ручак, али смо је одговорили и јели смо шунку, сир, барена јаја и хлеб. Пре него што смо се препустили дремежу, омамљени мирисом каранфилића и цимета из шоља са топлим вином, стали смо код прозорчета и посматрали завејани пут до брода оивичен насмејаним чувари-ма и отиске у снегу три срећне душе.

Кроз полуспуштене капке, пре него што ћу да утонем у сан, гледао сам у креденац са фиокама.

– Знаш ли ти колико пара има у тој фиоци? Десет година можемо да живимо овде нас троје као бубрези у лоју. Да хоћемо можемо да купимо камион. Са раоником – рекао ми је Тед, раније, док смо још чистили снег.

Ватра је пуцкетала, Тед је већ гласно хркао, а Глорија као да је била и није била ту.

Када смо се Тед и ја пробудили био је потпуни мрак. Ватра је још увек горела у пећи и кроз рупице на ложишту осветљавала је просторију. Глорија није била на душецима у кади. Упалили смо светло и потражили је по броду. Снег је још увек падао и прекрио је анђеле. По путу, између снежних људи, видели су се само њени трагови који су водили ка граду.

– Можда је отишла по камион да пребаци кревете – рекао сам и испричао Теду шта ми је предложила.

– Ноћу по вејавици? – рекао је Тед. – Ни она није толико луда да то уради. А што ниси одмах изнајмио камион?

– Мислио сам да ти треба помоћ. Због тога сам пожурио назад.

– Ти мислиш да је чишћење тог снега дечја игра? Чистићемо ми то данима – рекао је и, убрзо ће се показати, опет погрешно прогнозирао.

Не би се Тед хлеба најео као пророк.

– А шта ако је одлучила да оде?

– Што би то урадила? Овде је сигурна и срећна.

– Можда јој је то досадило – рекао је Тед и отишао до креденца. Отворио је фиоку у којој је стајао Глоријин новац. – Није га понела – рекао је, затворио фиоку и отишао до округлог прозорчета. – Веје. Како је кренуло ауто ће остати у снегу до пролећа – рекао је замишљен. – Чиме мислиш да ће платити камион ако није понела новац?

– Ти као знаш колико тамо тачно новца има? Приметио би одока да недостаје ситниш?

– Наравно да не бих. И наравно да не знам колико има. И јасно је да га има много. А нас двојица смо две битанге ако она оде и упадне у неку невољу – рекао је и наставио да пиљи у вејавицу. – Шта је сад ово ког ђавола! – викнуо је, зграбио јакну и излетео напоље.

Одмах сам кренуо за њим.

– Ротационо светло – рекао је Тед жмиркајући пред налетима густих пахуља. – Полиција.

– Можда амбулантна кола.

– По кога су од нас двојице кренули, Ајнштајне? Полиција је сигурно.

Возило се јако брзо приближавало. Видео се снег који је прштао увис.

– Како ли возе по овоме? – рекао је Тед. – Будале иду право на ауто.

И ишло је право ка аутомобилу кад је мало пре њега скренуло улево и лучно се крећући упутило опет ка нама. Сад нам је било прилично близу.

– Камион са раоником – рекао је Тед у неверици.

Близу брода камион је мало маневрисао и рашчистио невелику површину, а онда је стао.

– Пожурите да истоваримо – рекла је Глорија и искочила из кабине на снег. – Човеку се жури.

– Донела си само два кревета? – упитао сам кад смо све већ пренели на брод.

– А где бисмо ставили трећи? – рекла је показујући просторију крцату намештајем, који смо некако успели да распоредимо.

Кревете смо некако угурали у две кабине из којих смо избацили Тедов метални и остатке дрвеног лежаја који сам ја користио.

– Ја ни са ким нећу да спавам – рекао је Тед и погледао у Глорију. – Хоћу да кажем да са њим нећу да спавам – додао је и даље гледајући у Глорију. – Спаваћу сам!

– Добро сад кад смо и то решили – рекла је – има ли неко идеју како да се окупам у овој кади?

– Схватио сам – рекао је Тед.

– Шта? – упитала је.

– Нас двојица треба да идемо да правимо снешка.

– Тече кад напуним каду, где после да испустим воду? Сигурно не на под.

– А, то! То је најмањи проблем – рекао је Тед и узео нешто пара из фиоке.

– Хајде – рекао ми је – морамо до града да купимо пар ситница.

Кад смо били истоварили све из камиона, Тед је замолио возача да се врати путем који је водио до завејаног аутомобила. Замолио га је да вози пажљиво како не би срушио неког снешка.

– Ваши клинци су се баш потрудили – рекао је возач кад су прошли поред њих.

– О, чаробна су то деца – рекао је Тед. Бар нам је, церекајући се, тако испричао да је било.

– Стигли смо кући! – раздрао се кад је испред брода упаркирао ауто.

Гледали смо га како насмејан, од уха до уха, под дугом седом косом стоји наслоњен на кров аутомобила.

Сада када смо се возили ка граду, па још и ауто користили у неку сврху, од њега није било задовољнијег човека на свету.

– Балавица. Мој бицикл – смејао се пошто више није могао да издржи да глуми да је увређен. Међу стварима које је пренела на брод био је и један бицикл. Чим га је угледао Тед је рекао: – Тврдоглава си ти. Не одустајеш да гураш то чудо по овом кијамету.

– Ја да гурам твој бицикл, Теде? – рекла је Глорија.

У граду смо купили два котура цеви, којима је Тед кроз рупу направљену у поду под кадом, решио проблем испуштања воде спроводећи је ван бродског трупа, и довео топлу и хладну воду из великог кухињског бојлера. Склепао је метални носач којим је причврстио славину за каду. Само сам му одмагао док је мајсторисао. Ипак, била је и једна ствар због које је моје присуство било неопходно. Тед много воли да га неко хвали док нешто ради.

Кад смо завршили на столу нас је чекала вечера. Јели смо и сместили се у фотеље да дремамо.

Глорија је чепом затворила одвод и пустила воду. Ставила је руку под млаз, а онда нам је пришла и пољубила нас.

– Ти си геније – рекла је Теду.

Када се напунила. Заврнула је славину. Да су на кабинама била врата, која су ко зна кад, Тед нам није рекао, и ко зна због које сврхе скинута са шарки, могли бисмо да се повучемо на кревете, али са празним отворима то би било сасвим неумесно. Преостало нам је још само да се обучемо и...

– Да идемо ми да правимо снешка? – питао је Тед потпуно озбиљан.

– Мени не смета – рекла је и угасила светло.

– Ни мени – рекао је Тед. – Ко ме смета нека изађе.

Осветљена пламеном пећи скинула је одећу и ушла у каду. Нисам сигуран да смо, бар неко време, Тед и ја уопште дисали.

Ујутру док смо пили кафу Тед је упитао: – Да ли сам много хркао ноћас?

- Спавао си као јагње – рекао сам.
- Скоро као ти, барабо, – процедио је кроз зубе, кад је Глорија устала да донесе доручак.
- Шта је то? – упитао је показујући на наранџу у мојој руци.
- Наранџа – рекао сам.
- Не, него банана, Ајнштајне! – рекао је. – Откуд ти? То нисмо купили.
- Глорија ми је јутрос донела из града.
- О, голупчићи – рекао је. – И како иде бицикл по снегу?
- Не знам, причаћеш ми – рекла је Глорија. – Ишла сам аутом. Тед је скочио и отишао до прозора.
- Да ли је много оштећен? – упитао је.
- Ако хоћеш могу да те научим да возиш бицикл – рекла је Глорија.
- Врдаш! Врдаш! Чим мењаш тему значи да си га чукнула – рекао је Тед, огрнуо јакну и изашао.
- Који је сад ово ђаво? – чули смо Теда.
- Стварно си у нешто ударила? – питао сам.
- Ти си моје ћакнуто пиле – рекла је Глорија. – ко зна због чега галами.
- Имала је исти осмех као ноћас у кревету, када ми је рекла: – У реду је. Заборави све што знаш о мени. Ово је другачије. Много ми се свиђаш.
- Ујутру сам на јастуку затекао наранџу, као мало мирисно сунце.
- Тед је улетео држећи у руци коверат.
- Шта је то? – питао сам.
- Писмо, Ајнштајне. Шта би друго било – рекао је.
- Од кога? – питала је Глорија.
- Не пише.
- За кога? – питао сам ја.
- Не пише.
- Што га не отвориш? – рекла је Глорија.
- Зашто ја? – рекао је Тед.
- Бели коверат је лежао наспред стола. Све троје смо га посматрали и пушили.
- Можда је само празан коверат – рекао сам.
- Није. Унутра је папир – рекао је Тед.
- Можда празан папир – рекао сам.
- Узми па погледај, неће те ујести. Коверат се мало провиди.
- То се ти са нама завитлаваш – рекао је Тед Глорији.
- Не. Али штета што се нисам тога сетила.
- Можда је љубавно – рекао је Тед.

Глорија се гласно смејала.

– Ти би га одмах препознао. Вероватно си се у животу надобијао љубавних писама – рекла је.

– Баш – насмејао се и Тед – надобијао. Нико их није мени писао, али о љубавним писмима знам све. Наслушао сам се тих прича у животу – рекао је, а онда као да се нечега сетио, узео је коверат и омирисао га. Глорија је вриштала од смеха. Тед је направио гримасу као да је нешто гадно омирисао и вратио је коверат на сто.

– Где си га нашао? – питао сам.

– На палуби пред вратима.

– Није га било кад сам се ја вратила из града.

– Да га отворимо? – питао сам.

– Нека га отвори онај коме је послато – рекао је Тед. – Мени сигурно није, па га ја нећу ни отварати. Ја и нисам овде.

– Онима који би мене да поздраве – рекла је Глорија и направила покрет као да себи затеже омчу око врата – сигурно није до дописивања.

– Ти си из града, Ајнштајне. Отвори га ти. Тебе овде знају.

– Можда нам неко честита Божић – рекао сам ја.

– Рано је за Божић – рекла је Глорија.

– Божић у новембру? Е, мој Ајнштајне!

Оставили смо писмо на столу.

Тед је сишао у машинско, ја сам отишао да сечем дрва а Глорија је прала веш у кади. Кад нас је касније позвала да попијемо кафу, рекла је:

– Ако нико не жели да отвори писмо, ја ћу га бацити у пећ.

– Лежи ту на столу као нека пресуда – рекла је касније.

– Можда је стварно честитка за Божић – рекао је Тед.

– Духовито – рекао сам.

– А мени је са вама Божић сваког дана – рекла је Глорија.

Нас двојица смо ћутали.

– Видим да сте баш срећни што сам овде.

– Никад нисам био срећнији у животу – рекао је Тед.

– А ти? – упитала ме је Глорија.

– Наравно да сам и ја срећан.

– Докажите.

– Како? – упитали смо углас.

До синоћ Тед и ја смо могли да кажемо да смо из истог разлога срећни што је Глорија са нама, што је својим доласком унела ведрину у наше отпадничке животе на броду насуканом на пустој обали, али након прошле ноћи мене је грејало другачије сунце.

За Глорију живот, без обзира колико суров, био је игра, а игра је била једина стварност. Без прошлости коју је без имало труда

успевала да гурне у заборав и да осмехом затрпа тај бездан; Без будућности, јер да ју је неко питао да ли уопште постоји сутра, она би му, сигуран сам, рекла да је то само измишљотина препредењака који су ту да би унели немир; стајала је насмејана испред нас двојице и рекла: – Хајде да данас славимо Божић.

И истог тренутка изједначила је Теда и мене и опет смо били она два чудака којима је банула у живот. Ако смо срећни што је са нама поцепаћемо календаре, заменићемо дан за ноћ, сунце за месец и месец за сунце, заденућемо звездано небо за појас и играти лудо укруг све док радост траје.

– Ти мораш да претерујеш – негодовао је Тед гледајући списак који је Глорија направила. – Украси за јелку и лампице? Шта ће нам то кад немамо јелку.

– И јелка је на списку – рекла је.

– Што да купимо јелку, кад их има мало даље на обали?

– Нисам знала. Онда ћете отићи по њу чим се вратите из града.

– Китићемо јелку у новембру?

– Данас није новембар него Божић – рекла је Глорија.

– Добро, добро – рекао је Тед. – И што оволика храна? Као да зовемо на ручак и ове који нам шаљу писма. И гуска? Где да нађем гуску?

– У месари или на пијаци – рекла је. – Хајде Теде ниси ти баш толики пустињак.

Тед је био у праву ни у месари ни на пијаци нисмо нашли гуску, али нам је једна продавачица на пијаци понудила патку.

– Добро, гуска, патка, све је то исто – рекао је Тед. – Измери то месо и дај нам.

– Продајем је ђутуре – рекла је и подигла корпу од плетеног прућа под којом је чучала патка.

– То је живо – рекао је Тед.

– Нормално да је жива – рекла је продавачица и ухватила патку за крила. – Хајде Розалија немој да се стидиш.

– То је живо и има име – био је запањен Тед.

Купили смо и Розалију и корпу и тиме је куповина била завршена.

– Баш си ми ти нека лепотица Розалија – рекла је Глорија милујући патку по глави.

Испричали смо јој како смо је купили.

– Срећа да нисте вепрове и биволе дотерали до барке. Они су бар упаковани – рекла је.

Розалија је кротко стајала допуштајући јој да је милује по глави, а онда је почела да истражује просторију. Ту и тамо остављајући трагове.

– Ала решета, не репетира – рекао је Тед кроз смех, а онда се уозбиљио угледавши нож у Глоријиној руци.

– Шта ће ти то?

– Ко ће од вас двојице да је закоље?

– Што бисмо то урадили? – упитао је Тед.

– Ако желите и њу за ручак.

– Ја нећу да поједем Розалију – рекао је Тед.

– Ни ја – рекао сам.

– Добро идите онда по јелку. Розалија душо, добродошла кући.

Тед и ја смо кренули, а Розалија је загегала за нама. Нисмо могли никако да је одвратимо од намере да нас прати па смо на крају одустали и пустили да видимо да ли ће сићи и са брода.

Глорија нас је посматрала кроз округло прозорче. На снегу су била три пара трагова. Тедови, Розалијини и моји. Да ли је Розалија имитирала Теда или је Тед под њеним утицајем усавршио своје гегање било је тешко питање.

Одговарајућу јелку смо тражили недалеко од брода. Прва на коју смо наишли, по Тедовом мишљењу, била је савршена. Срушили смо је, подигли Розалију на игличасто грање и понели ка броду. Тед је ишао напред и држао код одсеченог дела, ја сам био загњурен у иглице код задњег дела, а Розалија се клацкала угњежђена на средини. Нашли смо неко старо, омање буре, напунили га земљом, коју смо морали да залијемо врелом водом и отопимо замрзнуту кору, па тек онда да је ископамо, и у њега ставили јелку.

Глорија је завршавала ручак, ми смо окитили јелку и поставили лампице, а Розалија се задовољно брчкала у кади пуној воде.

Сели смо да ручамо. Сто је био препун ђаконија.

– Стварно је Божић – рекао је Тед.

– Само још једна ситница па ће бити – рекла је Глорија, уморна и из креденца изнад фиоке у којој је стајао новац узела неотворен коверат.

Отишла је до пећи и гурнула га у ватру.

– Срећан Божић – рекла је.